

Woensdag, 17
maart 2021

Sihanouk journal

Mijn missie in Sihanoukville, Cambodja

Missierapport
#2

Thérèse Van Eyken

**Liefste vrienden,
familie en sponsors,**
Ik wil jullie bedanken...

Voor al jullie steun die ik de afgelopen maanden heb mogen voelen. Of het nu via gebed, berichtjes, brieven of een donatie of peterschap is, jullie beleven mijn missie samen met mij en dankzij jullie voel ik me gedragen in wat ik hier doe en beleef.

Zonder jullie is er echt geen missie mogelijk. Dank uit de grond van mijn hart.

Zoals jullie weten, schrijf ik mijn rapporten normaal gezien in het Frans. Dat is omdat het zo gemakkelijker is voor de organisatie. Uit genegenheid en dankbaarheid naar jullie toe maak ik graag de tijd om deze "off the record" versie van mijn missierapport te ontwerpen, te schrijven, en te delen met jullie allen. Ik wens jullie veel leesplezier...

Jump for joy... er is zo veel om dankbaar voor te zijn

Eindelijk in Sihanoukville

Op 14 december was het zo ver!

Samen met de hele gemeenschap Don Bosco Phnom Penh, zelfgemaakte picnic op zak, alle valiezen, rugzakken en tassen ingeladen in de minibus vertrokken we voor een 6 uur lange autorit om rond de middag aan te komen in Don Bosco Sihanoukville, mijn nieuwe thuis.

Meteen na aankomst werden Marie en ik meegenomen door Broeder Raymond die ons kennis liet maken met onze nieuwe kamers. Erg klein, zonder ramen, met een fel wit licht en een gat in de gemeenschappelijke muur van onze badkamers (waardoor ik nu elke dag met Marie praat) maar toch perfect.

Gelegen in het gebouw van de interne meisjes, voelde deze 9 vierkante meter meteen aan als een veilige plek.

Tijdens het afscheid van Broeder Raymond, die van plek gewisseld heeft met Broeder Ieth uit Phnom Penh

De reden dat we met de hele gemeenschap van Phnom Penh zijn afgezakt, was de verjaardag van Broeder Roberto. Broeder Roberto was samen met Pater John Visser de eerste Salesiaan in Cambodja. Hij werd op 15 december 70 jaar (voor ons eigenlijk 69 maar in Cambodja beginnen ze te tellen vanaf de geboorte!). Dit hebben we gevierd met een groot feest.

Op 15 december vertrok de gemeenschap van Phnom Penh, en dus ook Apolline en Tanneguy, weer terug richting de hoofdstad. Hoewel het geen vaarwel was, voelde het toch vreemd om afscheid te nemen van de geweldige mensen die ik twee maand lang dag in dag uit zag..

Gelukkig ben ik hier erg goed omringd door Marie, Pater Eugene (India), Broeder Bao (Vietnam), Broeder Martin (Vietnam), Broeder Roberto (Italië) en Broeder Ieth (Cambodja). Het gemeenschapsleven is conviviaal en heeft de aanpassing voor mij erg vergemakkelijkt. Ik voel me nooit alleen en altijd gesteund. Ondertussen kennen we mekaar ook redelijk goed en er is veel zin voor humor en relativering. Een ideale omgeving dus!

We zijn sinds eind januari niet langer de enige Fidesco vrijwilligers hier: Thomas en Marine samen met hun twee dochters Juliette en Louise geven ons een helpende hand

Mijn thuis: een campus vol kinderen, jeugd en religieuzen

De campus van de Don Bosco School Sihanouk lijkt op die in Phnom Penh... maar toch niet helemaal!

Don Bosco Sihanoukville is een van de vijf Don Bosco scholen in Cambodja. Lang onder het rectoraat van Pater John Visser zelf, is het een gevestigde waarde in de havenstad. Er is een technische school, met de departementen Mechanica, Lassen, Elektriciteit en Secretariaat, maar ook een hotelschool en een echt hotel waar de leerlingen hun stage lopen.

De kinderen van de Kindergarten in de nieuwe auto tijdens de autozegening

*voor meer informatie: zie

donboscochildrenfundcambodia.org

De opleidingen duren 2 jaar en er is de mogelijkheid om intern te worden. De internen gaan maar één keer per jaar naar huis, rond Khmer Nieuw Jaar in April. De school is bestemd voor arme jeugd en ook het internaat is enkel bedoeld voor de aller armsten. Ze krijgen er drie maaltijden per dag en de gemeenschap houdt zich erg bezig met het welzijn van alle studenten, de internen in het bijzonder.

Naast de school en het internaat is er ook de *Kindergarten*: een tehuis voor weeskinderen of kinderen van wie de ouders niet in staat zijn voor hen te zorgen. Zo wonen er een kleine 20-tal kinderen, van 3 jaar oud tot 8 jaar oud, jongens en meisjes. Ze gaan naar een basisschool in de stad en worden ondersteund door het Don Bosco Kinderfonds Cambodja*.

De aanwezigheid van al de kinderen, jeugd en religieuzen maakt van de 7 hectaren die de campus vormen een levendige plek, bijna een dorp op zich. Er is altijd iets te doen, altijd iemand te helpen, altijd een babbel te slaan. Het is een uniek leven en op sommige momenten is het een uitdaging, maar de vreugde die ermee gepaard gaat, maakt het oh zo mooi.

Samen met Yana, Konchea en Srey Doath op de fiets

Tijdens een les Engelse Grammatica aan het tweede jaar Secretariaat

Paus Franciscus

“Educating is an act of love, it is like giving life”

Mijn missie

De jurist ontpopt zich tot ... vanalles

Zoals jullie misschien nog weten, zou ik oorspronkelijk lerares Engels zijn in een centrum voor straatkinderen. Omdat dat centrum door de pandemie gesloten is, is mijn missie veranderd.

Ik ben nochtans nog steeds lerares Engels, maar nu voor jongeren tussen 18 en 25 jaar, in een technische school. Als enige (!) leraar Engels in de gehele school, waren de eerste weken een serieuze uitdaging. Het vinden van lesmateriaal, ideeën om de leerlingen te motiveren maar ook de taalbarrière zijn maar een begin van de obstakels die ik moest overwinnen.

Ik zal *nooit* de eerste les vergeten, waar ik compleet aan mijn lot werd overgelaten, met 40 ogen op mij zonder enig teken van begrip of enthousiasme. Ik zal nooit weten of de leerlingen begrepen hebben wat ik in die eerste les heb staan verkondigen. Bovendien heb ik moeten zeggen dat ik 26 ben, om respect te krijgen moet je immers ouder zijn hier. Ik voelde me echt als een film zonder geluid. Ze zagen mij, maar daar hield het op.

Enkele leerlingen van het eerste jaar

Ondertussen ken ik hen bij naam, ken ik de bijnamen, karakters en achtergrond en voel ik me gelukkig voor de klas

Samen met de meisjes van het tweede jaar Secretariaat

Hoe moeilijk het ook was in het begin, na enkele weken kwam de doorbraak er toen er op zondagmiddag aan mijn deur geklopt werd. Toen ik opendeed en zag dat het twee van mijn leerlingen waren die een vraag hadden bij hun huiswerk, voelde ik me plots op mijn gemak. Ik voelde me welkom in hun leven. En dat allemaal omdat ze niet bang waren om eerst naar mij te komen.

Veel dingen vragen energie en doorzetting in het begin. Geduld is een schone deugd... Maar te mogen lesgeven is nog schöner.

Mirjam Nilsson

Het tweede aspect van mijn missie

Ondersteuning in het Hotel

Naast lesgeven in de technische school, geef ik ook les in de hotelschool en help ik als ondersteuning in het hotel. De tweedejaars leerlingen van de hotelschool lopen praktische training in het hotel. Ik help hen met Engels maar ook met praktische skills zoals hoe een gast te verwelkomen, hoe het computersysteem te gebruiken etc.

Omdat er maar 4 leerlingen in totaal zijn in het tweede jaar, heb ik een hechte band met hen kunnen opbouwen. Ze maken graag vlechten in mijn haar als het in de namiddag wat rustig aan gaat.

Srey Dav en Kimsoeun (die een vlecht in mijn haar maakt)

Enkele kiekjes van mijn dagen in het hotel: samen met collega's, Pater Eugene en Monica, de dochter van onze HR secretaresse

Receptionniste, maar meer dan dat

Naast het lesgeven help ik ook in de receptie van het hotel

Ik werk ook als receptionniste in het hotel. Momenteel zijn er niet genoeg werknemers om alle shifts aan de receptie te verdelen. Ik help dus en draai soms lastige uren (een shift van 6-15 is niet ondenkbaar). Vooral rond Kerst en Nieuw - toen het hotel volgeboekt was - was dit hard werken. De mooie kant van deze missie is dat ik er de kans door heb gekregen om bevriend te geraken met mijn collega's. Door me op hetzelfde niveau te plaatsen: dezelfde uren te werken, maar 1 dag per week vrijaf te hebben en dus 6 op 7 met hen door te brengen, zijn we vertrouwd geraakt met elkaar. Beetje bij beetje ben ik dingen te weten gekomen over hun leven.

Een mooi voorbeeld is mijn collega Srey Mech. Ze is 22 jaar en sinds haar 2 jaar wees. Ze is opgegroeid in een weeshuis en toen ze 18 werd, heeft ze de opleiding receptionniste gevolgd hier in Don Bosco. Direct na haar opleiding werd ze aangenomen om in het hotel te werken, en dat doet ze nog steeds. Het geheel van haar bezittingen bevindt zich in een kleine kamer op de campus.. Ik ben elke dag onder de indruk van haar veerkrachtigheid, van hoe sterk ze is en hoe verstandig. Ze heeft echt iets van haar leven gemaakt en het is een eer om naast haar te mogen werken elke dag. Soms denk ik dat ik alleen al voor haar deze hele missie zou overdoen.

Enkele van mijn studenten tijdens een uitstap: ze plukken groene mango's om die later met chilli en zout te eten

De ander tegemoet

Met een open hart

De studenten tijdens een uitstap naar de Ta Da watervallen

Het mooiste aan mijn missie is de ontdekking van en de ontmoeting met de ander. Ik prijs mezelf gelukkig dat ik me in een situatie bevind waar ik de tijd heb om er te zijn voor de ander. Sommige dagen doe ik niet veel bijzonders, ik ben niet 'onmisbaar', ik ben er gewoon.

Ik hoop dat deze onofficiële versie van mijn missierapport jullie een mooie blik geeft op mijn leven hier. Ik hoop vooral dat jullie delen in de vreugde die ik beleeft en dat jullie verzekerd zijn van mijn gebed voor jullie allen. Nogmaals dank voor de steun – onder welke vorm ook – en jullie horen weer van mijn binnen 3 maanden.. Tot dan !

Thérèse

Het vraagt veel geduld en nederigheid – twee dingen die zeker in het begin niet makkelijk waren voor mij – om de ander te kunnen ontmoeten op een gelijk niveau. Vaak zijn vrijwilligers er maar voor een relatief korte periode en zelfs al zijn we niet actief bezig met verwachtingen, toch zijn we vaak ongeduldig of gefrustreerd als de relaties zich niet meteen vormen zoals we het zouden hopen. Het is geen kwestie van te zeggen 'ik ben beschikbaar', onze beschikbaarheid moet ook voelbaar worden door het geduld en de liefde waarmee we elke dag in het leven staan.

De missie is lang niet alleen het volbrengen van een bepaalde taak. Het is een getuige zijn van een bepaalde levenswijze, een christelijke levenswijze voor mij, waar liefde voor de ander centraal staat.

“Geef uw handen om te dienen en uw hart om lief te hebben”

- Moeder Theresa